

Απολυτίκιον (ήχος 4^{ος})

Λαοί νυν κροτήσωμεν, δεύτε τας χείρας πιστώς
και ἐσωμεν ἀσμασι τη Θεομήτορι,
εν πόθῳ κραυγάζοντες.

Χαίρε η προστασία πάντων των δεομένων.

Χαίρε η σωτηρία, των τιμώντων Σε πόθῳ.

Χαίρε η τω παραλύτω την ίασιν βραβεύσασα.

Ο Ιερός Ναός της Παναγίας Μυρτιδιώτισσας στον Άλιμο φέρει το όνομα της προστάτιδος και πολιούχου της νήσου των Κυθήρων. Η αυθεντική εικόνα της Θεοτόκου με το Χριστό βρέθηκε από ένα βοσκό σε μια κοιλάδα νοτιοδυτικά του νησιού γεμάτη από μυρτίες, που ονομάζονται «Μυρτίδια», τον 13^ο αιώνα μ.Χ. Στην εικόνα αυτή αρχικά «διεκρίνοντο καθαρά τα χαρακτηριστικά μέχρι στέρνων» της Θεομήτορος και του Χριστού, «με την πάροδο του χρόνου όμως

απέκτησε σταδιακά το σκούρο χρώμα».

Το πιθανότερο είναι η ιστόρηση της εικόνας αυτής να έγινε από τον Ευαγγελιστή Λουκά (1^{ος} αιώνας μ.Χ.). Στη θέση της «εύρεσης» ο πτωχός βοσκός έκανε ένα μικρό εκκλησάκι και στην περιποίηση του αφιέρωσε τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του. Μετά το θάνατο του ευσεβούς βοσκού, την περιποίηση του μικρού Ναού της Μυρτιδιώτισσας ανέλαβε ο Μοναχός Λεόντιος, ο οποίος με χρηματική βοήθεια Κυθηρίων μεγάλωσε λίγο το αρχικό εκκλησάκι και έκτισε γύρω του μερικά κελιά

Όμως το πλήθος των προσκυνητών που κατέφθαναν από διάφορά μέρη δημιούργησε την ανάγκη ενός μεγάλου Ναού. Το δύσκολο αυτό έργο της ανέγερσης ξεκίνησε με πολύ ζήλο, προσπάθειες και εράνους ο δραστήριος Ιερομόναχος Αγαθάγγελος Καλλίγερος το 1841 μ.Χ. και σε δεκαέξι χρόνια έγινε ένα υπέροχο συγκρότημα που αποτελείται από μεγαλοπρεπή Ναό, ένα αριστουργηματικό πανύψηλο καμπαναριό και πολλά κελιά φιλοξενίας.

Ο μικρός Ναός της «εύρεσης», το Καθολικό, όπως λέγεται, παρέμεινε κάτω από το μεγάλο Ναό, διατηρείται σε άριστη κατάσταση και εκεί φυλάσσεται κατά τους χειμέριους μήνες η εικόνα της Παναγίας που η αγάπη των Κυθηρίων τη φύλαξε μέσα σε μια ολόχρυση επένδυση, αληθινό αριστούργημα φτιαγμένο από τον Κρητικό καλλιτέχνη Νικόλαο Σπιθάκη το 1827 μ.Χ.

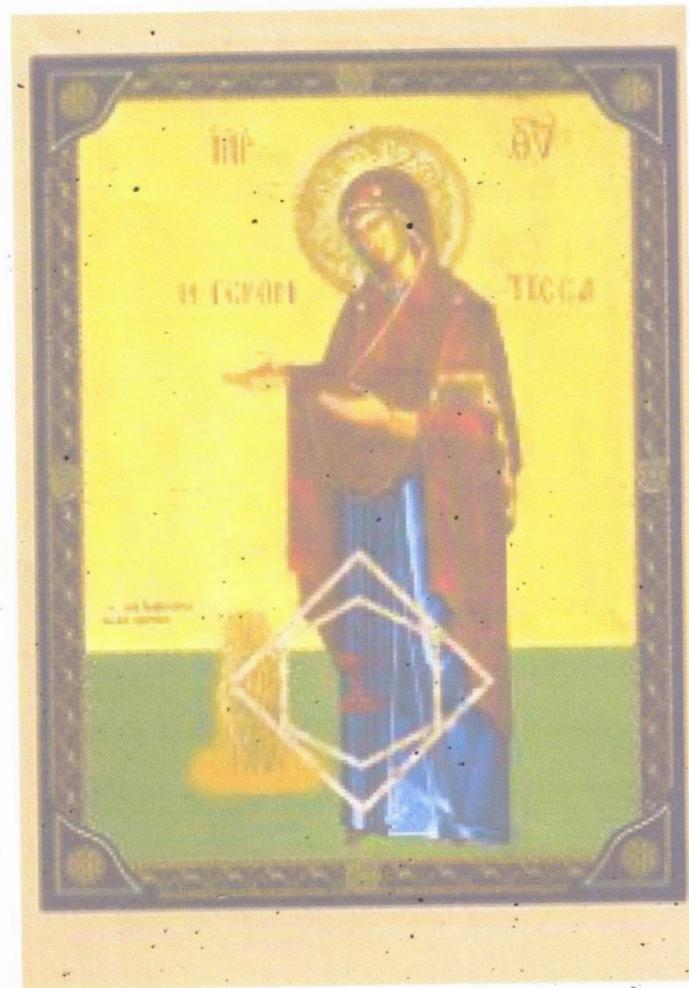
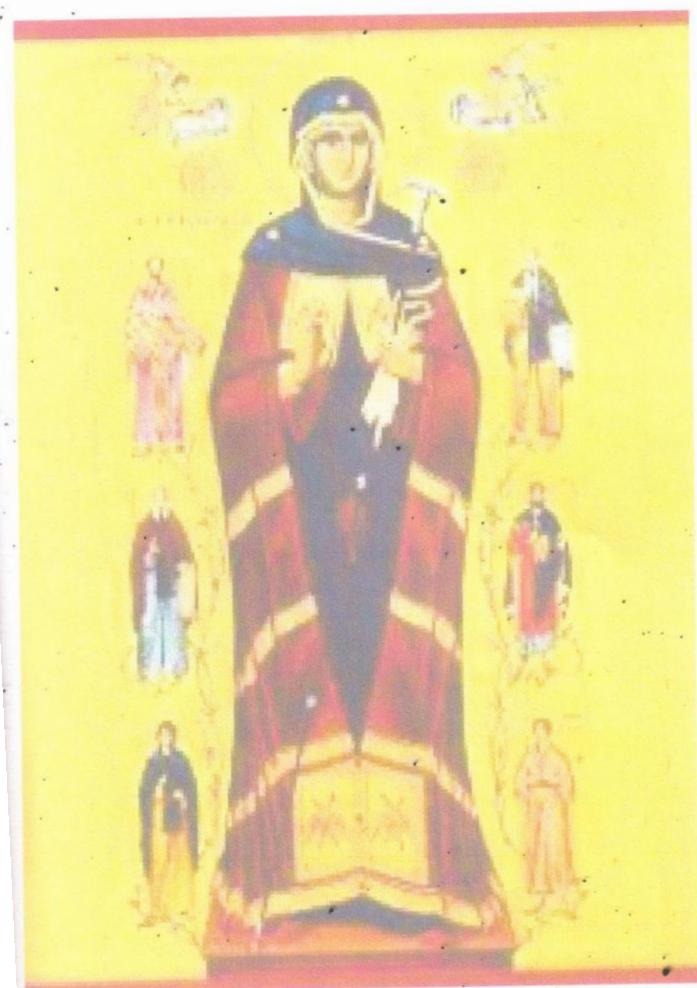
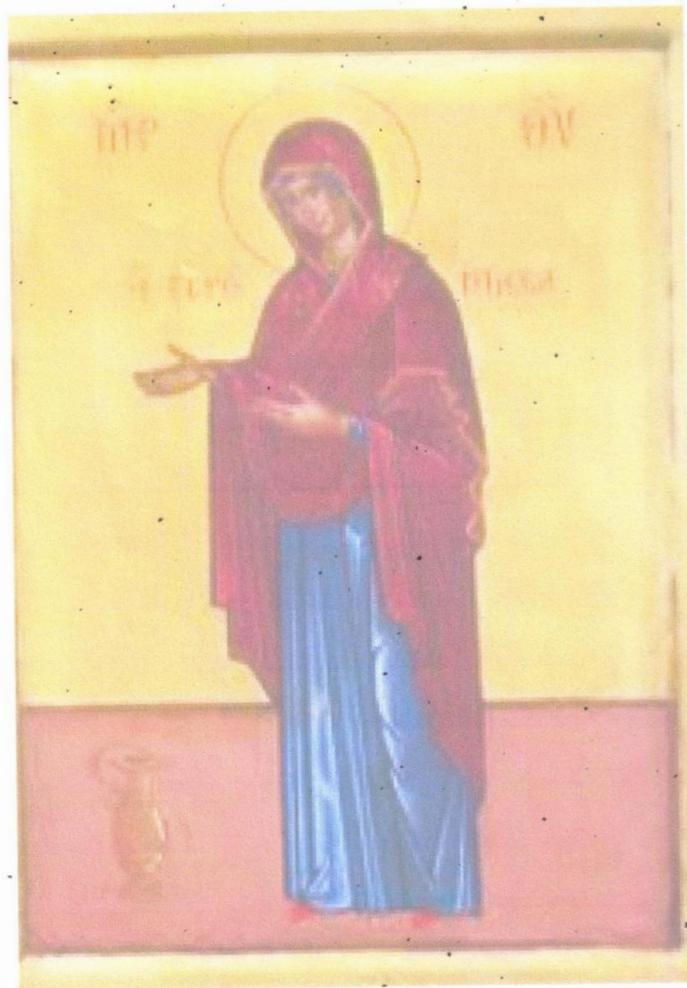
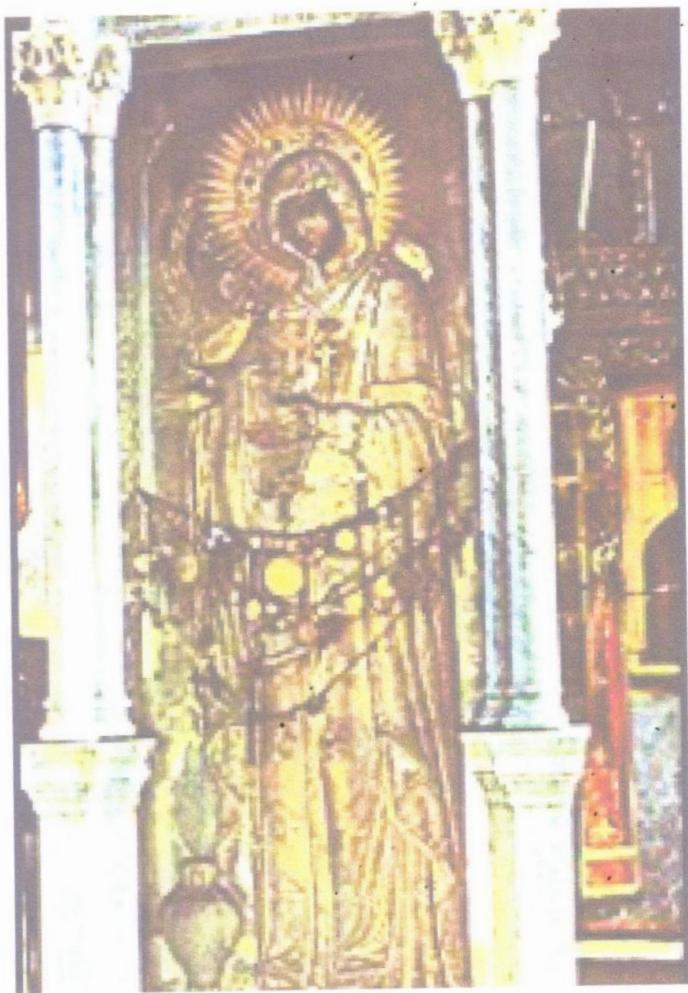
Στο κάτω μέρος της χρυσής επένδυσης απεικονίζονται τρία θαύματα: το θαύμα της εύρεσης της εικόνας από το βοσκό, το θαύμα της θεραπείας του παραλύτου στις 24 Σεπτεμβρίου (αρχές του 17^{ου} αιώνα) και το θαύμα της διάσωσης του φρουρίου των Κυθήρων από τους κεραυνούς (22 Ιανουαρίου 1829) κατά τη διάρκεια της φύλαξης της εικόνας της Παναγίας εντός του φρουρίου για το φόβο των πειρατών που μάστιζαν τη Μεσόγειο.

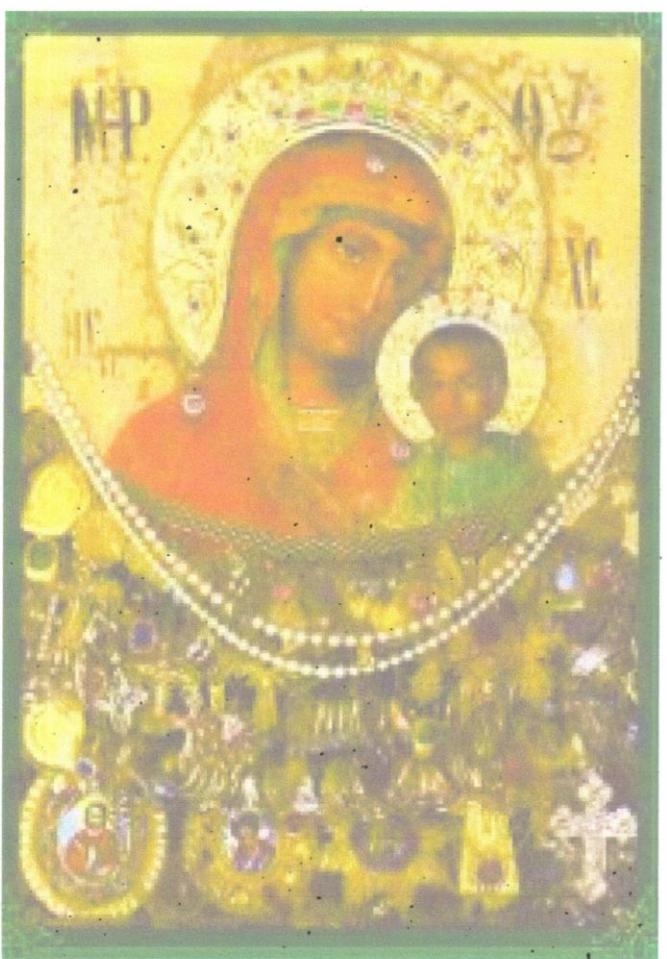
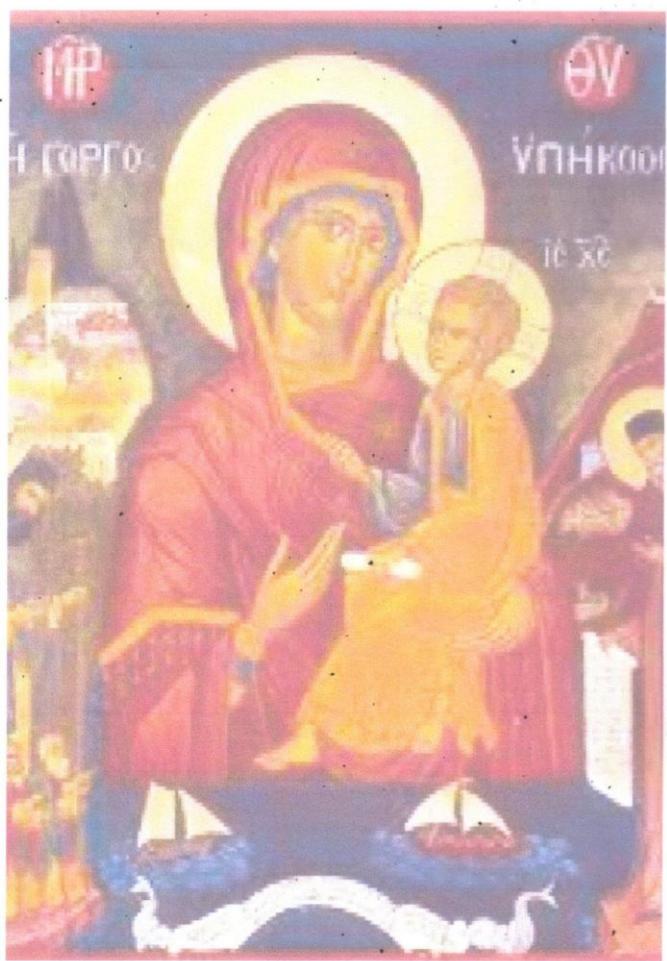
Ο Ιερός Ναός εορτάζει στις 24 Σεπτεμβρίου, ημέρα εορτασμού του θαύματος της θεραπείας του παραλύτου. Στον Ιερό Ναό υπάρχουν δύο παρεκκλήσια, το ένα αριστερά του Τέμπλου, αφιερωμένο στην Οσιοπαρθενομάρτυρα Ελέσα και το άλλο δεξιά στον Όσιο Θεόδωρο.

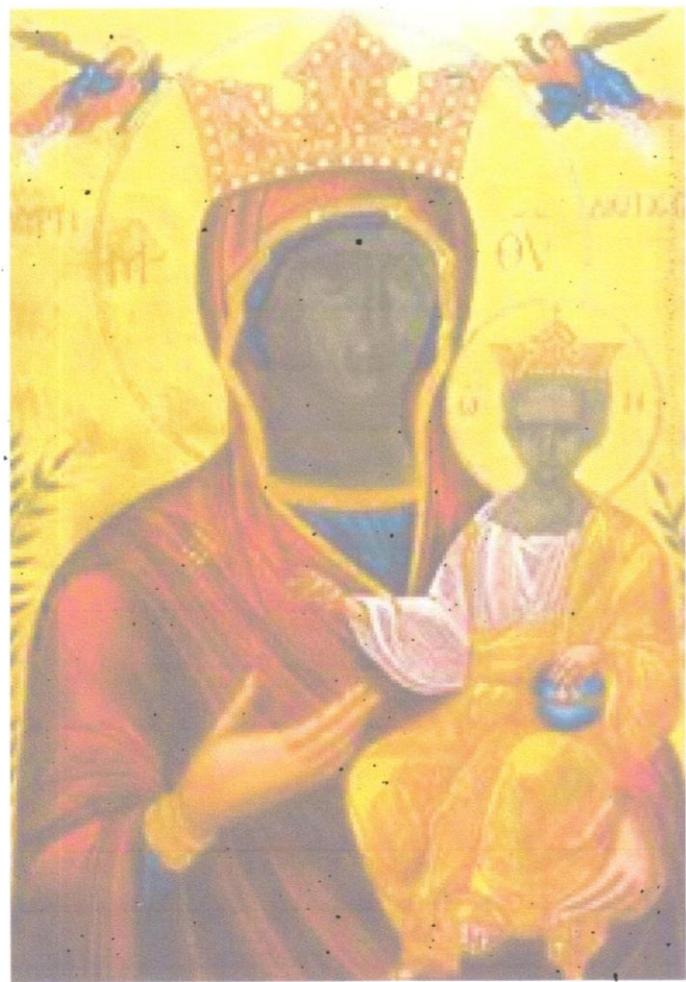
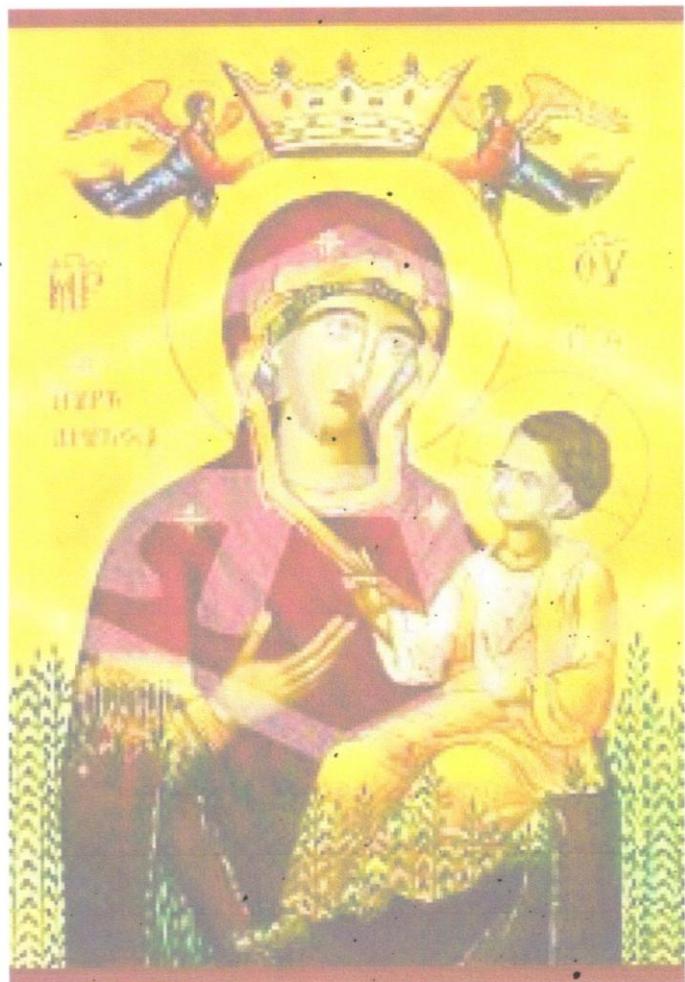
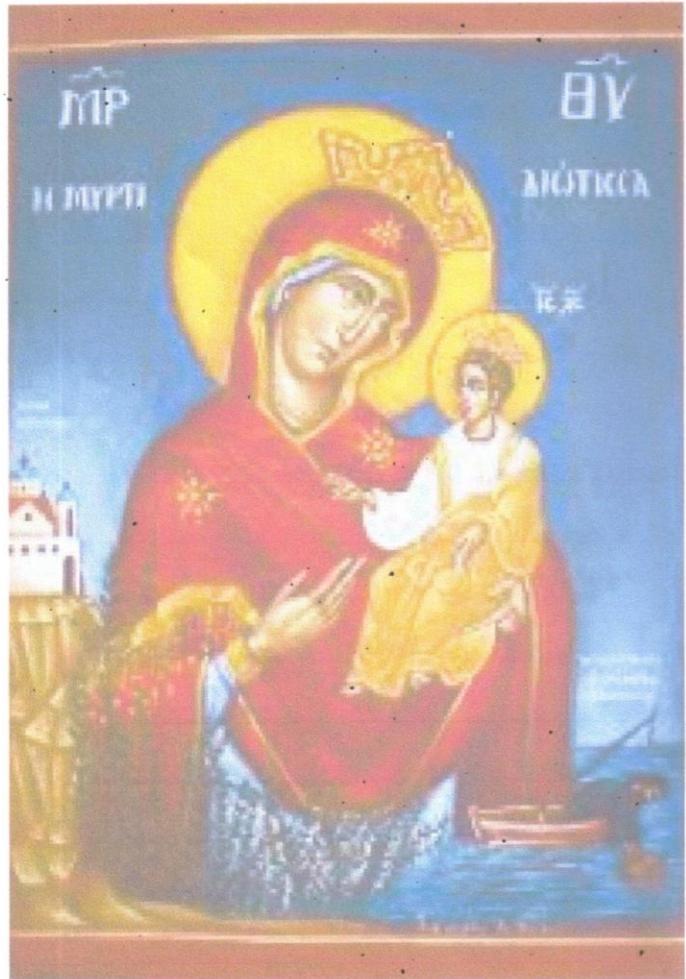
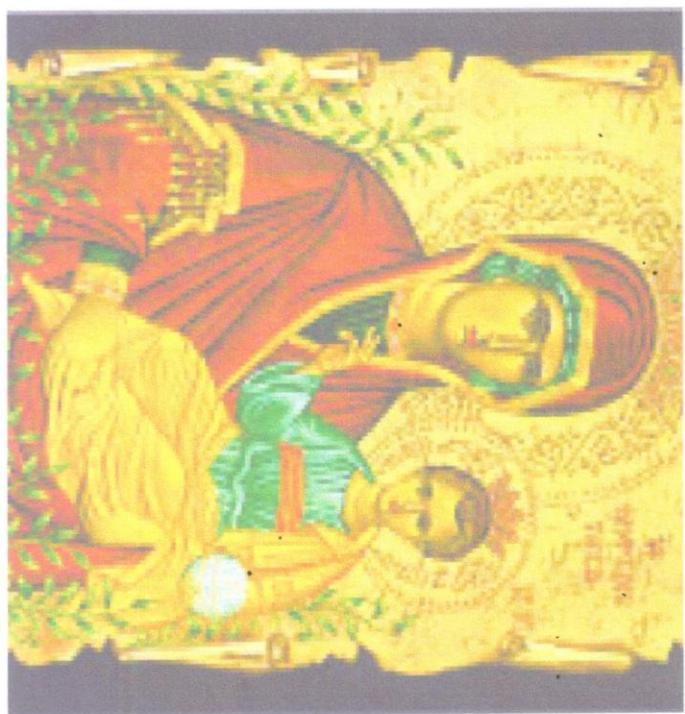
Η Οσιοπαρθενομάρτυς Ελέσσα κατάγόταν από την Πελοπόννησο από αρχοντική οικογένεια. Το όνομα «Ελέσσα» της το έδωσε η μητέρα της, που ύστερα από τις θερμές της προσευχές για να αποκτήσει παιδί, είδε τη γέννησή της σαν έλεος από το Θεό. Μετά το θάνατο της αγαπημένης της μητέρας αποφάσισε να αφιερωθεί στο Θεό και διάλεξε τό νησί Κύθηρα που τότε ήταν έρημο και μόνο φίδια και άγρια ζώα κατοικούσαν.

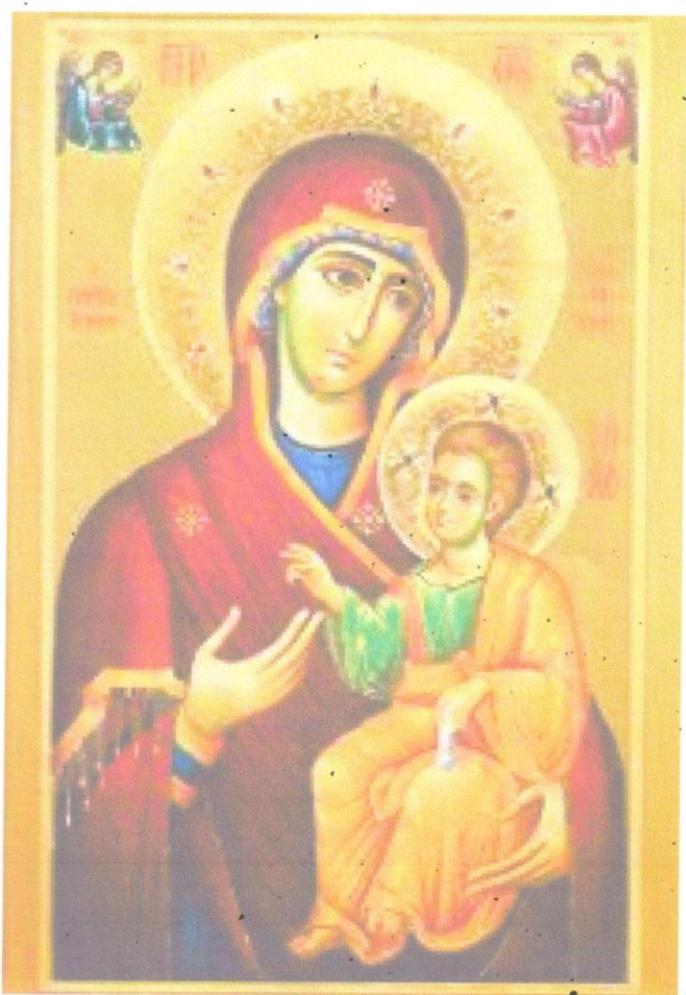
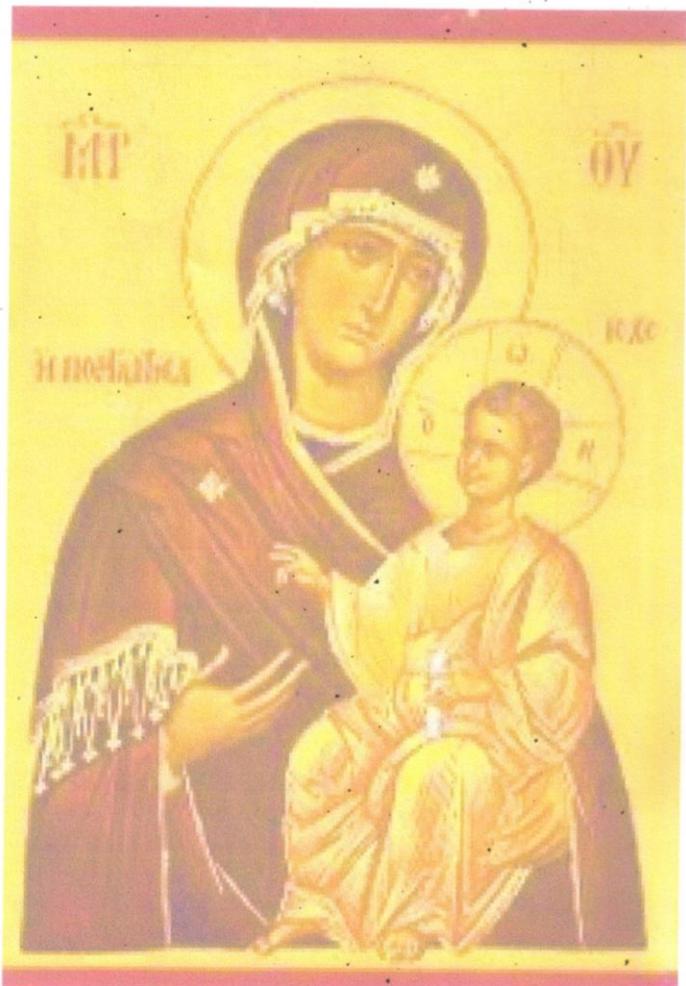
Εκεί έφθασε με δύο υπηρέτριές της και έμεινε σε ένα βουνό που και σήμερα φέρει το όνομά της. Όμως ο άπιστος πατέρας της την ανακάλυψε και αφού δεν κατάφερε να της αιλλάξει γνώμη τη βασάνισε και τέλος την αποκεφάλισε (1^η Αυγούστου 375 μ.Χ.) όπου τιμάται η μνήμη της. Στον τάφο της προσκυνητές από την Πελοπόννησο έκτισαν ένα μικρό Ναό που σταδιακά πλαισιώθηκε με κελιά κα έγινε ένα αξιόλογο προσκύνημα στα Κύθηρα.

Ο Όσιος Θεόδωρος καταγόταν από την Κορώνη της Μεσσηνίας. Οι γονείς του ήταν ευσεβέστατοι. Χρόνια παρακαλούσαν το Θεό να τους δωρίσει παιδί. Για αυτό όταν το απέκτησαν τον ονόμασαν Θεόδωρο, δηλαδή Θεού δώρο. Στα Κύθηρα, που και πάλι είχαν ερημωθεί από το φόβο των Αράβων πειρατών, ήρθε να ασκητέψει και έμεινε στο Ναό των Αγίων Σεργίου και Βάκχου. Όμως αρρώστησε βαριά και πέθανε στις 12 Μαΐου, πιθανόν το 961 μ.Χ., όπου τιμάται και η μνήμη του. Ο τάφος του βρίσκεται μέσα στο Ναό των Αγίων Σεργίου και Βάκχου. Όμως στον ίδιο Ναό υψώθηκε λαμπρός βυζαντινός Ναός στο όνομα του Οσίου Θεοδώρου

Στην Ιερά Μονή των Ιβήρων βρίσκεται η θαυματουργή Εικόνα Πορταϊτισσα, η οποία κατά την παράδοση είναι έργο του Ευαγγελιστή Λουκά. Έχει διαστάσεις 137 εκατοστά ύψος και 94 πλάτος, το δε βάρος 96 κιλά, μαζί με τα αναθήματα και τα λοιπά. Η αυστηρή έκφραση του ιερού προσώπου Της, τονιζόμενη από την επιβλητική, καθηλωτική ματιά Της, προξενεί το δέος.

Δόθηκε το προσωνύμιο τούτο στην Παναγία, επειδή είναι τοποθετημένη η ιερά εικόνα στο παρεκκλήσιο της μονής Ιβήρων που ευρίσκεται αριστερά της κεντρικής Πύλης.

Αυτή η εικόνα ήταν κτήμα μιας ευλαβούς χήρας στη Νίκαια, όταν εικονομάχοι στρατιώτες την ανακάλυψαν στο σπίτι της, μπροστά απ' την οποία έκαιγε άκοιμητη καντήλα. Με την υπόσχεση χρημάτων η σώφρων χήρα πήρε μια μέρα παράταση και τη νύχτα έριξε, με το γιό της μαζί, την Εικόνα στη Θάλασσα, η οποία ξαφνικά στάθηκε όρθια και έπλεε προς την Ελλάδα. Εκείνος ο γιος, για να μη τον συλλάβουν, ήρθε στη Θεσσαλονίκη και μετά στο Άγιο Όρος. Κανείς δεν ξέρει που βρισκόταν 170 χρόνια η Εικόνα, απ' το 829 που έπεσε στη Θάλασσα ως το 1004 που βγήκε στην Ιβήρων.

Κάθονταν οι πάλαιοί άγιοι Γέροντες της Ιβήρων και μιλούσαν περί σωτηρίας ψυχής, όταν ξαφνικά βλέπουν μέσα στη Θάλασσα μια λάμψη. Μαζεύτηκαν όλοι οι Μοναχοί του Όρους, και με βάρκες θέλησαν να πάνε στο περίεργο και θαυμαστό σημείο. Μπόρεσαν μόνο να διακρίνουν ότι ήταν μία εικόνα της Θεοτόκου, διότι όσο πλησίαζαν τόσο η εικόνα απομακρυνόταν. Όποτε οι Πατέρες συγκεντρώθηκαν στην Εκκλησία και ικέτευαν θερμώς τον Πανάγαθο να τους επιτρέψει να πάρουν την αγία Εικόνα. Πράγματι ο Θεός άκουσε τη δέηση τους και απάντησε ως έξης.

Εξω απ' το Μοναστήρι ασκήτευε κάποιος Μοναχός Γαβριήλ από την Ιβηρία. Ήταν απλός, αναχωρητής, αδιαλείπτως έλεγε «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό και ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Η τροφή του ήταν τα βότανα του βουνού και ποτό του το νερό και μέρα-νύχτα μελετούσε το νόμο του Κυρίου. Ενώ προσευχόταν, νύσταξε λίγο, έκλεισε τα μάτια του και βλέπει την αγία Θεοτόκο με ιδιαίτερη λαμπρότητα και του λέει «πήγαινε στο Μοναστήρι σου και πες στον ηγούμενο ότι ήρθα για να τους δώσω την εικόνα μου» μετά βάδισε στη Θάλασσα, για να γνωρίσουν όλοι την αγάπη και πρόνοια που έχω στο Μοναστήρι σας. Μόλις είπε αυτά η Παναγία, χάθηκε απ' τα μάτια του Γαβριήλ.

Μετά πήγε στο Μοναστήρι, είπε το νέο και οι Πατέρες με πομπή και Θεομητορικούς ύμνους πήγαν προς την παραλία. Ο Γέρων Γαβριήλ περπάτησε λίγο στη Θάλασσα και αμέσως η εικόνα ήρθε στην αγκαλιά του. Οι Πατέρες με πολλή ευλάβεια και χαρά την υποδέχτηκαν και έκαμαν ολονύκτιες αγρυπνίες και δεήσεις και Λειτουργίες επί τρία μερόνυχτα, για να έυχαριστήσουν τον Θεό και την Παναγία. Την έβαλαν στο ναό της Μονής, αλλά εκείνη έφευγε και στεκόταν πάνω από την πύλη του Μοναστηριού. Αυτό επαναλήφθηκε πολλές φορές, ώσπου ξαναπαρουσιάστηκε η Παναγία στον Γέροντα Γαβριήλ και του λέει:

«Πες στον ηγούμενο να παύσετε να με πειράζετε, διότι δεν ήρθα στο Μοναστήρι για να με φυλάτε σεις, αλλά ήρθα για να γίνω εγώ φύλακας και φρουρός σας και σ' αυτήν και στην μέλλουσα ζωή και όσοι θα ζήσουν με ευλάβεια και φόβο Θεού και δεν αμελούν στην απόκτηση των αρετών, και τελειώσουν την πρόσκαιρη ζωή τους σ' αυτόν τον τόπο, ας έχουν θάρρος και να μη φοβούνται την κόλαση διότι αυτή τη χάρη ζήτησα από τον Θεό και Υιό μου και την πήρα. Ως επιβεβαίωση των λόγων μου σας δίνω αυτό το σημείο, όσο βλέπετε την εικόνα μου στο Μοναστήρι σας, δεν θα λείψει απ' το Όρος τούτο η χάρις και το έλεος του Υιού μου και Θεού».

Όταν τα άκουσε αυτά ο ασκητικός και θεοφόρος πατήρ Γαβριήλ έρχεται βιαστικά στο Μοναστήρι και τα αναφέρει στον ηγούμενο ο όποιος χάρηκε πολύ, συνάθροισε την αδελφότητα και διατάζει να κτισθεί στην είσοδο της Μονής ειδικό παρεκκλήσιο για την φύλακα της Μονής θαυματουργή Εικόνα.

Λέγεται, μάλιστα, ότι εάν χαθεί η εικόνα από την θέση της, τότε θ' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για την δευτέρα παρουσία του Κυρίου μας. Η Αγία αυτή εικόνα φέρει στο κάτω μέρος της σιαγόνος της Θεοτόκου μία ουλή από το μαχαίρι ενός πειρατή. Από την ουλή αυτή έρευνε αίμα, το οποίο πηγαίνει διακρίνεται και σήμερα επάνω στην εικόνα.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑΣ

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Τον παλαιό καιρό ένας οδοιπόρος ξεκίνησε από την έρημο του Αθωνος και οδοιπορώντας όλη την ήμερα, το απόγευμα έφτασε στη Μονή των Ιβήρων. Επειδή βιαζόταν, δεν μπήκε μέσα. Ζήτησε μόνο λίγο ψωμί από τον πορτάρη, ο όποιος δεν του έδωσε, και νηστικός και πικραμένος συνέχισε την πορεία του προς τις Καρυές. Σε 20 περίπου λεπτά από τη Μονή κάθισε ο οδοιπόρος σε μία πέτρα να ξεκουραστεί λίγο αναλογιζόμενος το γεγονός με δάκρυα και στενάζων κατά του πορτάρη. Τότε άκουσε βήματα, σηκώνει το κεφάλι και βλέπει μία σεμνή γυναίκα, που κρατούσε στην αγκαλιά της ένα παιδί.

Τον πλησιάζει και τον ρωτάει με συμπονετικό ύφος: «τι έχεις και κλαις; μήπως είσαι άρρωστος;» «Όχι» άπαντα ο οδοιπόρος, «δεν είμαι άρρωστος, αλλά πεινάω ζήτησα από τον πορτάρη των Ιβήρων λίγο ψωμί και δεν μου έδωσε». Η Γυναίκα του λέει: μη λυπάσαι, τέκνον, κατά του θυρωδού, διότι θυρωδός της Μονής των Ιβήρων είμαι εγώ. Πάρε αυτό το φλουρί, γύρισε στο Μοναστήρι και αγόρασε με αυτό ψωμί κι εγώ θα σε περιμένω εδώ. Ο οδοιπόρος πείθεται και επιστρέφει στο Μοναστήρι, βρίσκει τον πορτάρη και ζητεί ν' αγοράσει ψωμί δίνοντας και το φλουρί, που καθώς είπε του το δώρισε μια γυναίκα.

Όταν ο πορτάρης άκουσε για γυναίκα σαν να κάταλαβε, και μόλις είδε και το φλουρί θαύμασε και έσπευσε να χτυπήσει την καμπάνα να συνάθροισθούν οι Πατέρες και να τους αναφέρει το συμβάν. Συγκεντρώθηκαν οι Πατέρες και μόλις άκουσαν το παράδοξο γεγονός έμειναν κατάπληκτοι. Διαπίστωσαν ότι το φλουρί που έφερε ο οδοιπόρος ήταν από παλιά αφιερωμένο στην Εικόνα της Πορταΐτισσας, το οποίο με πολλή ευλάβεια ξανατοποθέτησαν και πάλι προ της αγίας Εικόνας. Αμέσως όλοι μαζί πήγαν στον τόπο της εμφανίσεως της γυναίκας, 20 λεπτά απ' το Μοναστήρι προς τις Καρυές, και δεν βρήκαν κανένα. Σε ανάμνηση του θαύματος έστησαν εκεί ένα μικρό προσκυνητάρι.

Κατά το 1960 ο Ιερομόναχος Μάξιμος Πνευματικός Ιβηρίτης ανήγειρε ναῦδριο στον τόπο εκείνο του θαύματος προς τιμήν της Πορταΐτισσας Θεοτόκου. Εδώ ερχόταν ο Γέροντας κάθε δειλινό και άναβε το καντήλι στην Εικόνα της αναπαράστασης του θαύματος κάτω απ' το δέντρο. Μια βραδιά ακούει φωνή απ' την Εικόνα: «θέλω εκκλησία εδώ». Ξαφνιάστηκε, σταυροκοπήθηκε και δεν είπε τίποτα, μήπως ήταν ιδέα του. Την άλλη βραδιά πάλι τα ίδια, και τρίτη φορά ακούστηκε η φωνή και ο Γέροντας απάντησε «δεν μπορώ» και η Παναγία του είπε: «θα σε βοηθήσω εγώ». Τότε ο Γέροντας κουβάλησε δυο χρόνια πέτρες απ' το ποτάμι, καθάρισε τον τόπο απ' τα βάτα και τ' άγρια ξύλα, ο μάστορας δούλεψε πρόθυμα και έγινε ένα ωραιότατο εκκλησάκι που οι ξένοι επισκέπτες δεν χορταίνουν να το βγάζουν φωτογραφίες.

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Σύμφωνα με τις ιστορικές παραδοσιακές πληροφορίες, η μεγάλη σε μέγεθος εικόνα της Πορταϊτισσας, η οποία φέρει κάτω από τη δεξιά σιαγόνα τραύμα με ξηραμένο αίμα, κτυπήθηκε με το ξίφος ενός Άραβα, ο οποίος ονομαζόταν Ραχάι και ήταν αρχηγός ενός πειρατικού στόλου. Όταν ο στόλος αυτός έπλευσε στη θάλασσα των Ιβήρων, ο Ραχάι έστειλε πειρατές, να κουρσέψουν τη Μονή. Αυτοί όμως δεν μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν την εντολή του αρχηγού τους, διότι εμποδίστηκαν από μία Γυναίκα και γύρισαν στα πλοία τους άπρακτοι.

Όταν ο Ραχάι άκουσε τη δικαιολογία των συντρόφων του, τους ονείδισε και αμέσως έτρεξε εναντίον της Μονής κραδαίνοντας το ξίφος του. Όταν είδε την αγία εικόνα της θείας Πορταϊτισσας, με θυμό τη χτύπησε με το ξίφος του. Από την πληγή άρχισε να ρέει άφθονο αίμα, που τον περιέλουσε. Στη θέα του αίματος από το φρικτό θαύμα, άρχισε να τρέμει, και μετανοώντας για την ασέβεια του ζήτησε συγχώρηση. Κάτόπιν βαπτίστηκε και έγινε μοναχός και κλαίγοντας για το αμάρτημά του».

Τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του έμεινε εμπόδιο στην αγία εικόνα και πρόσφερε τις υπηρεσίες του στο ναό της Πορταϊτισσας. Παρακαλούσε δε τους αδελφούς της μονής Ιβήρων, να μη τον αποκαλούν με το ασκητικό του όνομα Δαμασκηνό, αλλά «Βάρβαρο», άξεστο, βάναυσο. Ο Αγιος Βάρβαρος τόσο πολύ πρόκοψε στην αρετή, ώστε ύστερα από το θάνατό του έδειξε σημεία αγιότητας. Μέχρι σήμερα ονομάζεται «Άγιος Βάρβαρος», εορτάζει στις 15 Μαΐου. Το λείψανό του, κατά την ανακομιδή, βρέθηκε ακέραιο και απέπνεε άρωμα. Το έκλεψαν οι Λατίνοι, μαζί με χίλια άλλα λείψανα της Μονής.

Η Παναγία μας, όπως είναι γνώστο, φέρει πολλά ονόματα. Ένα απ' αυτά που της προσδίδουμε είναι και Γοργοεπήκοος. Βυζαντινή προσωνυμία της Θεοτόκου, και σημαίνει «από ψηλά σπεύδουσα και ταχεία βοήθεια»... Ομολογώ, πως πριν από 5 χρόνια περίπου προσωπικά δεν το γνώριζα καν. Ένα πρόσωπο από προηγούμενο εργασιακό μου περιβάλλον, σε μία δύσκολη στιγμή την επικαλέστηκε... Την πίστευε πολύ, η Μεγαλόχαρη υπάκουει γοργά και ενήργησε.

Έτσι την έμαθα κι εγώ. Το τελευταίο διάστημα την επικαλούμαι συνεχώς. Κι έτσι αποφάσισα, αυτό που δε γνώριζα, να το μοιραστώ μαζί σας.

Η Παναγία η Γοργοεπήκοος λοιπόν, είναι πολύ θαυματουργή, μα πάνω απ' όλα υπάκουει γοργά το «αίτημα» των πιστών Της. Γιατρεύει από διάφορες ασθένειες, χαρίζει παιδιά, φανερώνει απόλεσθέντα αντικείμενα, ανθρώπους, προστατεύει όσους κινδυνεύουν στη θάλασσα, λυτρώνει όσους αιχμαλωτίζονται, θεραπεύει από τον πονοκέφαλο και την κόπωση, ανορθώνει παράλυτους, χαρίζει φως σε τυφλούς, θεραπεύει από θανατηφόρες ασθένειες και γενικά θεραπεύει όπου ο πιστός «νοσεί»... Θαύματα, παρεμβάσεις γραμμένα στην εικόνα της, στη Μονή Δοχειαρίου (η εικόνα Της υπάρχει στη Μονή από το 1664 μ. Χ.). Μα και θαύματα γραμμένα στην εικόνα του Μοναστηριού, της Παναγίας Γοργοεπήκοου στη Μάνδρα Αττικής όπως και σε άλλα πολλά μοναστήρια ή εκκλησίες στην Ελλαδα που φέρουν το όνομα Της.

«Αρρώστησε ο άνδρας μου Επαμεινώνδας με βαρεία μελαγχολία, κατάθλιψη λένε οι γιατροί. Ένα μήνα περάσαμε την πιο άσχημη περίοδο της ζωής μας. Κάθε μέρα πηγαίναμε και σε άλλο γιατρό με αποτέλεσμα όλοι να μας λένε τα ίδια πράγματα. Να μας δίνουν φάρμακα να τα πίνει ο Επαμεινώνδας και να μην καταλαβαίνει τίποτα. Κοινώς.«φυτό». Μας σύστησαν να τον κλείσουμε σε νευρολογική κλινική, καταλαβαίνετε την κατάσταση της οικογενείας. Πέσαμε γονυκλινώς εγώ και τα 3 παιδιά μου και τ' αδέλφια μου, στον Παντοδύναμο Κύριο μας και στην Μητέρα Του την Γοργοεπήκοο, για να μας σώσει απ' αυτό το μαρτύριο πού ζούσαμε. Πήγαμε τον άνδρα μου στο Μοναστήρι της και με βαθειά πίστη προσευχήθηκαμε στην Κυρία του κόσμου. Και δεν άργησε να μας ακούσει την ίδια μέρα! Φεύγοντας από το Μοναστήρι και πηγαίνοντας στην αδελφή μου, πού μένει στην Ελευσίνα, στο δρόμο άκουσε ο άνδρας μου την φωνή της Παναγίας πού ερχότανε από το Μοναστήρι να τού λέει: «Έλα πιο κοντά μου για νά έρθω κι εγώ». Ξαφνικά βλέπω τον άνδρα μου να συνέρχεται, να χαμογελάει κάνοντας τον σταυρό του και να μου εξηγεί τί άκουσε. Από εκείνη την στιγμή σταμάτησε ηρό μήνα. Αμέσως σταμάτησε τα φάρμακα και μέχρι αυτήν την στιγμή είναι πολύ καλά. Δοξασμένο το όνομα της Παναγίας της Γοργοεπήκοου, πού τόσο πολύ μας λυπάται και μας βοηθάει τους ανάξιους και αμαρτωλούς. Σ' ευχαριστώ Γλυκεία Παναγία, Μητέρα όλου του Κόσμου. Ευχαριστώ!!! Άννα Καλαμούκη, Πειραιάς»

«Στις 14 Ιανουαρίου του 2002 η αδελφή μου Άννα 37 ετών και μητέρα δύο παιδιών (ηλικίας 7 και 2 ετών) χειρουργήθηκε για έναν κακοήθη όγκο στον μαστό. Μετά το χειρουργείο εμφανίστηκε έντονο λεμφοίδημα και αυτό ανησύχησε ιδιαίτερα τον θεράποντα ιατρό μιας και αποτελεί σημείο επιδείνωσης. Της ζητήθηκε μάλιστα να προβεί σε επείγουσα ριζική μαστεκτομή πράγμα το οποίο η ίδια αρνήθηκε και κατέφυγε στην βοήθεια της Γοργοεπήκοου. Τηλεφώνησα λοιπόν στην Γερόντισσα και ζήτησα να κάνουμε μια λειτουργία υπέρ νυγείας της αδελφής μου. Έτσι στις 20 Ιανουαρίου του 2002 η μητέρα μου, η Άννα και εγώ φτάσαμε στη Μονή για νά παρακαλέσουμε, την Παναγία Γοργοεπήκοο, να μας βοηθήσει. Βρισκόμασταν σε απόγνωση μεγάλη. Μετά το πέρας της λειτουργίας η Γερόντισσα έδωσε στην Άννα, βαμβάκι με λάδι από το καντήλι της Παναγίας. Φύγαμε λοιπόν, με αίσθημα ανακούφισης και με την ελπίδα ότι θα βρεθεί λύση και στο δικό μας πρόβλημα.

Την επόμενη ήμερα και ενώ έκανα την συνηθισμένη αλλαγή του τραύματος διαπίστωσα την παρουσία αποστήματος, πράγμα πού με εξέπληξε. Τοποθέτησα το βαμβάκι της Γοργοεπήκοου επί του αποστήματος και επέδεσα το τραύμα κατά τον συνηθισμένο τρόπο. Κατόπιν έφυγα για το ιατρείο μου. Δεν είχ

κλινοσκεπάσματα, το νυχτικό της, τις μαξιλαροθήκες και βεβαίως τους επιδέσμους ματωμένα. Ζήτησα τα απαραίτητα, προκειμένου να περιποιηθώ και να καθαρίσω το τραύμα και ω! του θαύματος, το τραύμα βρισκόταν σε άριστη κατάσταση, το λεμφοίδημα είχε εξαφανιστεί εντελώς ενώ δεν υπήρχε κανένα ορατό σημείο παροχετεύσεως του αιματηρού υγρού. Το δε βαμβάκι με το λάδι από την Γοργοεπήκοο είχε παραμείνει στεγνό χωρίς μάλιστα ίχνος αίματος.

Καταλάβαμε αμέσως ότι η Γοργοεπήκοος πού θεράπευσε το λεμφοίδημα απάλλαξε την αδελφή μου από τον καρκίνο.

Στις 28 Ιανουαρίου επισκεφτήκαμε και άλλους γιατρούς, οι οποίοι επιβεβαίωσαν τα συμβαίνοντα και αποφάνθηκαν ότι δεν είναι απαραίτητη η ριζική μαστεκτομή.

Ευχαριστούμε θερμώς την Παναγία Γοργοεπήκοο πού άκουσε την προσευχή μας και μας ελέησε.

M. Περιστεροπούλου Γυναικολόγος»

Κάθε κερί, κάθε προσευχή, κάθε δέηση και μια γοργή υπακοή... Ας Την επικαλούμαστε πάντοτε, ας ψάλλουμε την Παράκλησή Της και ας Την πανηγυρίζουμε την ημέρα της εορτής Της, την 1η Οκτωβρίου και 8 Σεπτεμβρίου (Μάνδρα Αττικής).

«Τόν πολλά μογήσαντα, τόν άόκνως συλλέξαντα, τόν ήδυμόλπως ἄσαντα, ἐξ ἀγάπης πολλῆς καὶ χρέους καὶ τιμῆς, ώς νυκτικόρακα ἀγρυπνοῦντα, ώς καλλικέλαδον ἀηδόνα ἀγλαῖζουσαν, Σύ, ἡ Γοργῶς Ὑπακούουσα, πρόσδεξαι· τόν θύτην τοῦ Υἱοῦ Σου καὶ λειτουργόν, τόν ἀλεξήσαντα τά τοῦ βίου τερπνά καὶ ἡδέα δι' Αὐτόν τόν μόνον ἐράσμιον Χριστόν. Τόν ἐπίκλην καλούμενον Ἀλέξιον, τόν ταπεινόν ιερουργόν μή παρίδης σύν τοῖς λοιποῖς πρός Σέ κράζοντα, Γοργοϋπήκοε βοηθέ, ἀλλά μεσίτευσον ἐν τάχει ύπερ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκούοντων τά μελῳδήματα ταῦτα τά ύπ' αὐτοῦ διά Σέ συλλεγέντα. Παράσχου δέ πᾶσιν ἡμῖν τά πρός σωτηρίαν αἰτήματα, Μῆτερ Θεοῦ, ἡ Παναγία ἡμῶν».

Παναγία η Γερόντισσα

Στην Ιερά μονή Παντοκράτορος του Αγίου Όρους φυλάσσεται η Ιερά εικόνα της Παναγίας της «Γερόντισσας». Έλαβε δε την ονομασία αυτή από ένα θαύμα κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του θανάτου ενός γέροντος ορθοδόξου ηγουμένου. Η Ιστορία έχει ως εξής. Σε έναν ασθενή ευσεβέστατο ηγούμενο ο Θεός απεκάλυψε την ημέρα του θανάτου του. Αυτός ηθέλησε πριν πεθάνει να κοινωνήσει τα Αχραντα μυστήρια. Ζήτησε λοιπόν από τον εφημέριο ιερομόναχο να βιαστεί για να προλάβει να τον κοινωνήσει. Εκείνος, όμως, καθυστερούσε και ο Γέροντας εκινδύνευε ν' αποθάνει χωρίς να κοινωνήσει. Τότε από την εικόνα της Θεοτόκου ηκούσθη μια οργισμένη φωνή να ερωτά τον ιερομόναχο γιατί αργούσε και δεν συμμορφωνόταν με την παράκληση του Γέροντα. Όπως ήταν φυσικό ο ιερομόναχος συμμορφώθηκε και τρέμοντας σύγκορμος έκανε το λειτουργημά του. Έκτοτε η εικόνα αυτή ονομάσθηκε «Παναγία η Γερόντισσα», επειδή υπεστήριξε την παράκληση του Γέροντος.

Η Παναγία Γερόντισσα είναι θαυματουργή εικόνα. Στην εικόνα, που βρίσκεται στον κίονα του αριστερού χορού του καθολικού της Μονής, η Παναγία παριστάνεται σε όρθια στάση δεήσεως χωρίς τον Χριστό. Στην ασημένια επένδυση της εικόνας φαίνεται και ένα πιθάρι που ξεχειλίζει θυμίζοντας μας ένα θαύμα της Παναγίας, η οποία εισακούοντας τις προσευχές του Γέροντος (εξ ου και Γερόντισσα) γέμισε με λάδι τα άδεια πιθάρια της Μονής. σε μια επιδρομή Σαρακηνών στη Μονή ένας απ' αυτούς προσπάθησε να σχίσῃ την εικόνα σε κομμάτια, για να ανάψει μ' αυτά τα τσιμπούκι του, αλλά έχασε αμέσως την όραση του και οι σύντροφοι του πέταξαν την εικόνα σε ένα κοντινό πηγάδι. ο τυφλός ιερόσυλος παιδεύτηκε τόσο κατά την ώρα του θανάτου του, ώστε παρήγγειλε στους δικούς του ακόμα και μετά το θάνατο του να πάνε στο Άγιο Όρος και να βγάλουν την εικόνα από το πηγάδι, πράγμα το οποίο και έγινε, αφού η εικόνα είχε παραμείνει εκεί ογδόντα χρόνια. στην σημερινή της μορφή η εικόνα είναι μάλλον επιζωγραφισμένη. Το αργυρό κάλυμμα της εικόνας αναρτήθηκε τον 17ο αιώνα, έπειτα από εκφρασμένη επιθυμία της ίδιας της Παναγίας και με χρήματα Κωνσταντινοπολίτισσας αρχόντισσας.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗ ΜΟΝΗ

Κατά τους χρόνους της βασιλείας του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Μονομάχου, το έτος 1020, η αγία εικόνα της Αντιφωνήτριας έκανε το ακόλουθο θαύμα στην Μονή Κωσταμονίτου.

Κατά την πρώτη του μηνός Αυγούστου κατά την οποία εορτάζει η αγία Εκκλησία μας την Πρόοδο του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, ο τότε εκκλησιάρχης της μονής ονόματι Αγάθων, ήταν πολύ λυπημένος γιατί η μονή εστερείτο τα αναγκαία προς ευπέπεια και φωτοχυσία της εκκλησίας. Ήταν

Παναγία η Γερόντισσα

παραμονή της εορτής της ανακομιδής του λειψάνου του αγίου Στεφάνου, πολιούχου της μονής και ευρισκόμενος σε τέτοια θλίψη παρακαλούσε τη Θεοτόκο με θερμά δάκρυα, γονατισμένος μπροστά στην αγία της Εικόνα όλη νύχτα. Νηστικός και κουρασμένος καθώς ήταν, αποκοιμήθηκε για λίγο και αμέσως ήλθε σε έκσταση και ακούει φωνή από την εικόνα της Αντιφωνήτριας που του έλεγε να μην λυπάται και στεναχωρείται, γιατί αυτή φροντίζει για κάθε πράγμα στο Αγιον Όρος.

Πραγματικά προς διαβεβαίωση των λεγομένων, το πιθάρι της εκκλησίας γέμισε από λάδι καθώς και τα υπόλοιπα δοχεία της μονής από τα αναγκαία προς το ζην. Όταν τα άκουσε αυτά ο Αγάθων ξύπνησε χαρούμενος θαυμάζοντας για την όραση. Αμέσως έφυγε και πήγε στο ναό. Όταν διαπίστωσε ότι το πιθάρι του λαδιού ήταν γεμάτο. Εξεπλάγη και κήρυξε μεγαλόφωνα σε όλους τους αδελφούς το θαύμα.

Η Παναγία Γερόντισσα συνεχίζει μέχρι και σήμερα να επιτελεί πολλά θαύματα, να εμπνέει, να καθόδηγεί, να παρηγορεί, να μεσιτεύει για όλους μας.

Βρίσκεται στην Μονή Στροφάδων Ζακύνθου, και σύμφωνα με την παράδοση στα χρόνια της εικονομαχίας, πιστοί χριστιανοί της Κωνσταντινούπολης την έριξαν στην θάλασσα για να την σώσουν από την μανία των εικονομάχων.

Η θαυματουργή εικόνα, στάθηκε όρθια και ξεκίνησε το ταξίδι της καταλήγοντας στην Μονή Σ που τοποθετήθηκε στο καθολικό του ναού.

Ονομάστηκε θαλασσομαχούσα διότι πάλεψε με τα κύματα και έφθασε στο μοναστήρι χωρίς να καταστραφεί.

Σε κάθε θαλασσοταραχή οι μοναχοί έπαιρναν το ακοίμητο καντήλι της Παναγίας και έριχναν το λάδι του στην αγριεμένη θάλασσα, η οποία γαλήνευε αμέσως.